

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ, ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΩΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ΑΦΗΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τήν Τρίτη, 7-2-2017, συνήλθε στήν πρώτη Συνεδρία Της γιά τόν μήνα Φεβρουάριο, ή Διαρκής Ίερά Συνοδος τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, ύπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ελλάδος κ. Γερωνύμου. Κατά τή Συνεδρία της, μεταξύ ἄλλων, ὄρισε τήν ἡμετέρα ἐλαχιστότητα ἐκπρόσωπο τής Εκκλησίας τής Ελλάδος στήν Τελετή ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, κατά τό Μεγάλο Σάββατο (15-4), στά Ἱεροσόλυμα¹¹. Γιά τόν λόγο αὐτό λάβαμε διπλωματικό διαβατήριο, πού ἐξέδωσε τό Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν. Ὅμως, ἡ Ἰσραηλινή Κυβέρνηση, ἐρχομένη σέ τηλεφωνική ἐπικοινωνία, μέ τόν Ἐξοχώτατο Πρωθυπουργό κ. Ἀλέξιο Τσίπρα, διεμήνυσε ὅτι ἡ ἐλαχιστότητά μας εἶναι ἀνεπιθύμητο πρόσωπο (persona non grata) στό Ἰσραήλ, ἐπειδή κατά καιρούς ἔχουμε ἐκφράσει δῆθεν «ἀντισημιτικές» δηλώσεις. Σέ συνεδρία τής Ἱερᾶς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, ὑποστηρίξαμε ὅτι οὐδέποτε προέβημεν σέ ἀντισημιτικές δηλώσεις, ὅτι ἤδη εἶχαμε λάβει διπλωματικό διαβατήριο, ὅτι θά ἐκπροσωπούσαμε τήν Εκκλησία τής Ελλάδος στήν Τελετή ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, ὅτι δέν θά ἐπισκεπτόμασταν κάποια ἐβραϊκή κοινότητα ἀλλά τά Ἱεροσόλυμα, μία πόλη μέ καθεστῶς διεθνούς πόλεως καί ὅτι μιά τέτοια ἀπαγόρευση ἀποτελεῖ στέρξη τῶν Θρησκευτικῶν μας δικαιωμάτων, ὡς Ὁρθόδοξο Μητροπολίτου. Τελικά, ἐπεκράτησε ἡ θέληση τοῦ Ἰσραήλ καί στήν θέση μας, ὡς ἐκπροσώπου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος στήν Τελετή ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, κατά τό Μεγάλο Σάββατο, στά Ἱεροσόλυμα, ὀρίστηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρούπολεως κ. Ἀθηνάγορας. Κρίναμε ὅτι δέν θά ἦταν σῶφρων κινήσεις νά ἐπιμείνουμε, διότι τό μόνο, πού θά ἐπιτυγχάναμε, θά ἦταν νά φθάσουμε μέν ἀεροπορικῶς μέχρι τό Ἰσραήλ, νά μάς ἀποδιώξουν δέ καί νά μάς γυρίσουν πίσω οἱ Ἰσραηλινοί, χωρίς νά μετᾶσχωμεν τῆς τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Μέ τό παρόν ἀνακοινωθέν, διαμαρτύρομαστε ἐντονότατα καί καταγγέλλουμε δημόσια τήν ἀντικανονική παρέμβαση τοῦ Ἰσραήλ στήν χώρα καί τήν Εκκλησία τής Ελλάδος, καί βέβαια θά ἀποστείλουμε ἐντονη διαμαρτυρία γιά τήν καταπάτηση τῶν Θρησκευτικῶν μας δικαιωμάτων.

Κατ'ἀρχήν πρέπει νά δηλώσουμε τό προφανές, ὅτι δηλ. οἱ Ὁρθόδοξοι δέν εἴμαστε **ρατσιστές καί γι'αὐτό οὔτε ἀντισημίτες**. Ὁ Ἑβραϊκός λαός εἶναι ἀνθρωπίνως συμπαθής σ'ἐμᾶς, ὅπως ὅλοι οἱ λαοί τοῦ κόσμου, καί μάλιστα ἐπειδή μάς προσέφερε τόσοσ Πατριάρχες, Δικαίους καί Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως καί τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καί τοὺς πρώτους Χριστιανούς στήν ἐποχή τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ κορωνίδα βέβαια τήν Πανάχραντο Κυρία Θεοτόκο καί, πάν'ἀπόλα, τόν Θεάνθρωπο Κύριο καί Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό.

Ὡστόσο, οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε ἀντισιωνιστές, δηλ. εἴμαστε **κάθετα ἀντίθετοι πρὸς τόν φρικῶδη διεθνή Σιωνισμό**, ὁ ὁποῖος μετέλλαξε τόν θεϊσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐσφορισμό καί σατανολατρεία, εἰσάγοντας στόν Ἰουδαϊσμό τήν δαιμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, τά ὁποῖα εἶναι ἔργα τῶν δαιμονιώντων ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ἰουδαϊσμοῦ, οἱ ὁποῖοι πεισιμόνως καθυβρίζουν τόν ἐνσαρκωθέντα πανάχραντο Υἱό τοῦ Θεοῦ, καί τῆς ἰδεοληψίας τους περί τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης, μέσῳ τοῦ ἀναμενομένου ἀκόμη ψευδομεσσία τους, δηλ. τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Εκκλησία μας εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ, νοουμένου ὡς **ἰμπεριαλισμοῦ, μιᾶς παγκόσμιας δικτατορίας (παν-Σιωνισμοῦ)**, πού ἀποβλέπει στήν παγκόσμια κυριαρχία

μιᾶς συγκεκριμένης ομάδας Ἑβραίων κεφαλαιοκρατῶν. Δέν εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ, **νοουμένου** ὡς τοῦ **δικαιώματος ὑπάρξεως ἐβραϊκοῦ κράτους**. Οἱ Ἰσραηλινοί, οἱ κάτοικοι τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ἐννοοῦν τόν Σιωνισμό ὡς πατριωτισμό, γιά τή δημιουργία ἐβραϊκῆς πατρίδας («Zionist Movement»). Ἐκτός Ἰσραήλ, στό ἐξωτερικό, καί μεταξύ τῶν «ἀντι-σιωνιστῶν», ὁ Σιωνισμός εἶναι γνωστός μέ τήν πρώτη του ἐννοια, ὡς ἐπεκτατισμός καί κρυπτοκρατία, καί γι' αὐτό καί ἐπικρίνεται. Ὁ Ὄργανισμός Ἠνωμένων Ἐθνῶν καταδίκασε τόν Σιωνισμό ὡς ρατσισμό τό 1975 (ἀπόφαση 3379), καί ἀνακάλεσε τήν ἀπόφαση αὐτή, ὅταν ἀποσύνδεσε τόν Σιωνισμό ἀπό τόν ρατσισμό τό 1991 (ἀπόφαση 46/86). Οἱ Ἀραβες Μουσουλμᾶνοι εἶναι ἐναντίον τοῦ Σιωνισμοῦ καί μέ τή δευτέρῃ του ἐννοια, λόγῳ θρησκευτικο-ἐδαφικῶν διαφορῶν περί τό Τέμενος τοῦ Βράχου καί τήν Παλαιά Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων.

Δεδομένης τῆς διακρίσεως, πού κάναμε παραπάνω, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἐπικρίνει τόν **ἱμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-Σιωνισμό)**, ἀλλά δέν ταυτίζει τίς προθέσεις καί τίς τύχες αὐτοῦ τοῦ **Σιωνισμοῦ** μέ τόν Ἑβραϊσμό καί τόν ἐβραϊκό λαό. Ὁ Ἑβραϊσμός διακρίνεται ἀπό τόν **παν-σιωνισμό**, ὅπως διακρίνεται ἡ Ρωσία ἀπό τόν σοβιετισμό, ἡ Γερμανία ἀπό τόν Ναζισμό, ἡ Ἰταλία ἀπό τόν φασισμό κ.ο.κ. Ὑπό τό φῶς τῆς διακρίσεως αὐτῆς, ἐπιβάλλεται νά τονίσουμε ὅτι οἱ κυριώτεροι ἀντίπαλοι τοῦ **ἱμπεριαλιστικοῦ Σιωνισμοῦ (παν-Σιωνισμοῦ)** ὑπῆρξαν στήν Ἑλλάδα Χριστιανοί, καί μάλιστα κληρικοί καί θεολόγοι Ἄς θυμηθοῦμε μερικά ὀνόματα, ὅπως Ἀρχιμανδρίτης κυρός Χαράλαμπος Βασιλόπουλος^[2], Μητροπολίτης Κορίνθου κυρός Παντελεήμων (Καρανικόλας)^[3], Μητροπολίτης Φλωρίνης κυρός Αὐγουστίνος (Καντιώτης)^[4], ὁ κυρός Νικόλαος Ψαρουδάκης^[5], καί πολλοί ἄλλοι. Ἡ σχετική γραμματεία εἶναι ἀτέλειωτη. Πῶς μπορεῖ κανεῖς, λοιπόν, νά ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπειδῆ ἀποδέχεται τήν ἱερά ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐννοεῖ τόν **ἱμπεριαλιστικό Σιωνισμό (παν-Σιωνισμό)**:

Πέραν τοῦ θέματος τοῦ Σιωνισμοῦ, ἡ **ἴδια ἡ Παλαιά Διαθήκη, ὀρθῶς ἐρμηνευομένη, εἶναι ἐναντίον τοῦ μεταχριστιανικοῦ Ἰουδαϊσμοῦ**, αὐτονοήτως δέ καί κατά τοῦ σημερινοῦ Ἰουδαϊσμοῦ^[6] καί ὡς **παν-Σιωνισμοῦ** καί ὡς **θρησκείας**. Διότι, ἡ **Παλαιά Διαθήκη διακηρύσσει** ὅτι ὁ **Μωσαϊκός Νόμος** ἔχει «**ἡμερομηνία λήξεως**», καί ὅτι θά καταργηθεῖ ἀπό τόν Μεσσία^[7], μέ νέα Διαθήκη^[8], ὄχι ἀπό τό Σινᾶ, ἀλλά τήν Ἱερουσαλήμ^[9], μέ νέα Θυσία παγκόσμια καί ὄχι περιορισμένη στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος^[10], καί ἐξάπλωση στά ἔθνη χωρίς διάκριση^[11], ὅταν οἱ πιστοί θα ἀποκτήσουν νέο ὄνομα^[12]. Ὅλα αὐτά ἐκπληρώθηκαν στόν Χριστιανισμό. Τά ἱερότερα, εὐφυέστερα καί πιό προβεβλημένα πρόσωπα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ στά χρόνια τοῦ Χριστοῦ γνώριζαν αὐτήν τήν ἀναμενόμενη (ὡς **προφητευμένη**) κοσμογονική ἀλλαγή καί ἔγιναν Χριστιανοί, ἀποδεχόμενοι τόν Χριστό (Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής^[13], Γαμαλιήλ ὁ Νομοδιδάσκαλος^[14], Συμεών ὁ Θεοδόχος^[15], Σαῦλος ὁ ἐπικληθεῖς Παῦλος^[16] καί χιλιάδες ἄλλοι). Κανεῖς ἀπό αὐτούς τοὺς πνευματικούς Προπάτορες τῶν Χριστιανῶν δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ **σιωνιστής**, διότι ὅλοι τους, ὡς Χριστιανοί, ἀπέρριψαν βασικές ἀρχές τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Σιωνισμοῦ, ὅτι δηλ. δῆθεν ὁ Μεσσίας δέν ἦλθε (καί συνεπῶς πρέπει νά τόν ἀναμένουν ἀκόμη), ὅτι ὁ Θεός πρέπει νά λατρεύεται μόνον στόν Ναό τοῦ Σολομῶντος (καί συνεπῶς αὐτός πρέπει νά ξανακτισθεῖ), ὅτι ὁ Μωσαϊκός Νόμος θά μείνει εἰς τόν αἰῶνα καί ὅτι ἡ Ἑβραϊκή φυλή θά εἶναι πάντοτε ὁ ἐκλεκτός λαός τοῦ Θεοῦ, λόγῳ ἐθνοφυλετικῶν κριτηρίων τοῦ Γιαχβέ. Πῶς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐννοεῖ τόν Σιωνισμό καί τόν Ἰουδαϊσμό, κατά τις συκοφαντίες τῶν ἐναντίων, ἀφοῦ ἀπορρίπτει ὅλα τά παραπάνω στοιχεῖα; Δέν γνωρίζουν οἱ διαστροφεῖς τῆς ἱστορίας καί τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅτι ἡ ἀντι-ιουδαϊκή γραμματεία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐξ ἀρχαιότητος τεράστια^[17];

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας δέν εἶναι «**ιουδαϊκή**». Ἀπό πολύ νωρίς στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἔγινε σαφές καί ρητῶς ἐκφράστηκε ἡ ξεκάθαρη τοποθέτηση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὅτι ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι διαφορετική ἀπό τόν Ἰουδαϊσμό, ἀφοῦ ὁ Κύριος μᾶς ἐξαγόρασε ἀπό τήν κατάρα τοῦ νόμου μέ τό Τίμιο Αἷμα Του. Εἶναι σαφεῖς οἱ ἀναφορές, πού γίνονται στίς Πράξεις τῶν

Ἀποστόλων γιά τή ζωή τῶν νέων τότε Χριστιανῶν καί γιά τίς καταργήσεις παλαιῶν ἰουδαϊκῶν συνηθειῶν καί τυπικῶν.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἡ ἱερά βίβλος τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἰδίως πρὶν ἡ Ἐκκλησία ἀποφανθεῖ γιά τόν Κανόνα τῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης. Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί οἱ πρῶτοι πιστοί στόν Χριστό δέν διανοήθηκαν κἄν νά τήν θεωρήσουν «ἰουδαϊκή» ἢ ἀπλῶς ὡς μιά συλλογή τῆς Ἑβραϊκῆς Ἱστορίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀπό πολύ νωρίς τήν ἔνωσαν ὡς «Λόγο Θεοῦ», τήν περιέβαλαν μέ πολύ σεβασμό καί κύρος καί τά ἀναγνώσματά της ἦταν καί εἶναι ἰδιαίτερα προσφιλή καί ἐνισχυτικά στόν πνευματικό ἀγώνα ὄλων τῶν Χριστιανῶν. Ἡ Παλαιά Διαθήκη, μέρος οὐσα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι καί αὐτή Θεόπνευστος.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη μᾶς μιλά γιά τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, τούς Προπάτορες τοῦ Κυρίου, κατά τό ἀνθρώπινο, φανερώνοντας ἔτσι τήν ἄρρηκτη συνέχειά της μέ τήν βίβλο τῆς ἐποχῆς τῆς Χάριτος. Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι ἡ βάση γιά τήν Καινή Διαθήκη. Εἶναι ἡ προετοιμασία γιά τήν ἔλευση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Εἶναι παιδαγωγός εἰς Χριστόν. Στήν Παλαιά Διαθήκη ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλά ὡς ἄσαρκος Λόγος, ἐνῶ στήν Καινή Διαθήκη ἐνεργεῖ ὡς ἔνσαρκος Λόγος.

Εἶναι, ἐπίσης, πασίδηλος ὁ παγκόσμιος χαρακτήρας καί ἡ προοπτική της γιά τήν σωτηρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτό φαίνεται ἐμφανεστάτα στούς Προφήτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ Προφῆτες προετοιμάζαν μέ τίς διδασκαλίες καί τίς προφητείες τους ὅλα τά ἔθνη γιά τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ν' ἀποκτήσουν γνώση καί εὐσέβεια τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος γνωριζόταν παλαιά μόνο ἀπό τούς Ἑβραίους.

Ὁ ἅγιος Θεός, «ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς», δέν εἶναι προσωπολήπτης. Ἀγαπᾷ ἐξ ἴσου ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὅλους τούς λαούς. Ἀπευθύνει τά σωτήρια κελεύσματά Του σέ ὅλους ἀδιακρίτως καί εὐλογεῖ τούς «ἀγαθούς τῆ καρδία». Ἡ Παλαιά Διαθήκη εἶναι γεμάτη μέ σχετικά νοήματα, πού ἀναφέρονται στόν οἰκουμενικό καί παγκόσμιο αὐτόν χαρακτήρα τῆς μελλούσης σωτηρίας ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, μέσῳ τῆς εὐσεβείας πρὸς τόν μόνο ἀληθῆ Θεό.

Οἱ Ἑβραῖοι, πού καυχόνταν ὅτι τάχα μόνο αὐτούς (ὡς ἔθνος καί φυλή) ἀπό τά ὑπόλοιπα ἔθνη προτίμησε ὁ Θεός καί ὅτι δῆθεν μόνο αὐτούς ἀξίωσε τῶν θείων ἐπαγγελιῶν Του, κατασιχύνονται τώρα ἀπό τίς ἀποδείξεις τοῦ ἐναντίου, ἀφοῦ μαρτυρεῖται (ἀπό τούς ἴδιους μάλιστα τούς Προφῆτες τους), πῶς δέν τούς δόθηκε τίποτε περισσότερο ἢ ἀνώτερο ἀπ' ὅ,τι σ' ὅλα τ' ἄλλα ἔθνη. Μάλιστα, προβλέποντας τά μέλλοντα, μιλοῦν οἱ ἅγιοι Προφῆτες ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ γιά τήν ἀποστροφή τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἀποστάτες Ἑβραίους, ὅπως ἐπίσης καί γιά τήν ἐκπλήρωση τῶν ἐπαγγελιῶν Του σ' ὅλο τόν κόσμον, σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, σ' ὅλα τά ἔθνη, πού θά δεχθοῦν καί θά ἐγκολπωθοῦν τήν Ἀλήθειά Του.

Ὅσοι ἀποδεχόμαστε τήν Παλαιά Διαθήκη τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ (ὅπως κι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί) καθιστάμεθα πραγματικοί υἱοί τῶν Πατέρων καί Δικαίων καί τῶν Προφητῶν της καί γινόμαστε κληρονόμοι της καί οἱ ὑποθέσεις καί τά νοήματά της γίνονται κληρονομιά μας πρὸς Θεογονασία καί σωτηρία.

Ἡ Πίστη μας δέν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Ἡ εὐσέβειά μας δέν εἶναι ὑπόθεση τῶν Ἑβραίων (ἄλλωστε αὐτοί τήν καταφρόνησαν). Δέν εἶναι μόνο γι' αὐτό ἢ τό ἄλλο ἔθνος. Εἶναι πανανθρώπινη, ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἀνθρώπους, σώζει ὅλο τόν ἄνθρωπο καί κατέχει τήν πληρότητα καί ὁλότητα τῆς ἀληθείας.

Έτσι κι έμεις οι πρώην έθνικοί, ειδωλολάτρες, Έλληνες δεχθήκαμε και σεβόμαστε την Παλαιά Διαθήκη, διότι έχει ως σκοπό και προοπτική της την πανανθρώπινη, την παγκόσμια σωτηρία. Με την άποδοχή, λοιπόν, της Παλαιάς Διαθήκης (έχοντάς την ως στερεά βάση), δέν άπορρίψαμε τόν Ναζωραίο ή Γαλιλαίο Ίησοϋ, τόν Θεάνθρωπο Κύριο, αλλά Τόν πιστέψαμε, Τόν άναγνωρίσαμε ως Κύριο και άγαθό Δημιουργό του σύμπαντος^[18].

Σέ αντίθεση με την Όρθόδοξη Έκκλησία, οι έτερόδοξοι, δηλ. αίρετικοί, «χριστιανοί» έκαναν θεολογικές ύποχωρήσεις στον Ίουδαϊσμό : (α) Οι αίρετικοί παπικοί άποδέχθηκαν ότι την ευθύνη για τή Σταύρωση του Χριστού την φέρουν οι Ρωμαίοι, δηλ. ο Πιλάτος, και όχι τό πλήθος των Ίουδαίων (κατά τό παπικό κείμενο "Nostra Aetate", τό 1965, και τό βιβλίο "Jesus of Nazareth: Part Two", τό 2011), τό όποιο έρχεται σε ευθεία αντίθεση με τά Ευάγγελια, και ότι ίσως και ο Ίούδας ο Ίσκαριώτης ύπήρξε μέρος του Θείου σχεδίου και δέν ευθύνεται για την προδοσία του Θεανθρώπου^[19], όπως ύποστήριξε τό 2006 ο Καρδινάλιος Walter Brandmüller, ύπεύθυνος της Ποντιφικικής Έπιτροπής για τίς Ίστορικές Έπιστημες. (β) Οι **αίρετικοί Ευαγγελικοί Προτεστάντες**, σε μία ισχυρή τους μερίδα, δέχονται τόν τωρινό Ίσραήλ ως επίσης εκλεκτό λαό μαζί με τούς Χριστιανούς, και συντηρούν τό κίνημα του «**Christian Zionism**» με άνάλογους σκοπούς, αλλά και άποδοχή της μεγάλης πλάνης ότι, μετά την «άρπαγή» (πρόκειται περί της **Θεωρίας της «rapture»**) και τή Β΄ Παρουσία, ο Χριστός θά βασιλεύσει επί γης επί χίλια χρόνια επί Ίουδαίων και Χριστιανών, μέχρι την τελική «Γ΄ Παρουσία».

Η Έκκλησία προτου «δημιουργηθεί» ή Καινή Διαθήκη με τή συγγραφή και συνένωση των Ευαγγελίων, των Έπιστολών κ.λπ., είχε την Παλαιά Διαθήκη ως μοναδική Άγία Γραφή και άνάγνωσμα. Παρά ταϋτα, δέν άπορροφήθηκε ή συμμάχησε με τόν (άντί-Χριστο) Ίουδαϊσμό, γι' αυτό και καταδιώχθηκε άπηνως, σε σημείο που νά αναφέρουν οι πρώτοι Χριστιανοί περί των Ίουδαίων, ότι είναι οι Ίουδαίοι, που «*άπέκτειναν τόν Κύριον Ίησοϋν και τούς δικούς τους Προφήτες και έμας μάς κατεδίωξαν και στό Θεό δέν άρέσουν και είναι ενάντιοι σε όλους τούς ανθρώπους και μάς παρεμποδίζουν νά μιλήσουμε στα Έθνη, για νά σωθούν, και έτσι πάντοτε γεμίζουν τό μέτρο των άμαρτιών τους· αλλά έφθασε επάνω τους ή όργή επί τέλους*»^[20]. Ήταν δυνατόν ή πρωτοχριστιανική Έκκλησία σε τέτοιες καταστάσεις άντιπαραθέσεως νά υιοθετήσει την Παλαιά Διαθήκη, αν πίστευε ότι ή Π.Δ. προωθεί έναν (άντίχριστο) Ίουδαϊσμό και Σιωνισμό;

Τό πιο σημαντικό εν προκειμένω και συνήθως άποσιωπώμενο σημείο της Καινης Διαθήκης είναι τό χωρίο 11, 8 του βιβλίου της Άποκαλύψεως, τό όποιο αναφέρεται στή θανάτωση από τό θηρίο των δύο προφητών-μαρτύρων. Αυτό έχει ως έξής : «*Και τά πτώματά τους θά άφεθούν στην πλατεία της πόλης της μεγάλης, ή όποία όνομάζεται πνευματικώς Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριός τους σταυρώθηκε*». Μπορεί νά συνειδητοποιήσει κανείς πόσο μεγάλη βλασφημία είναι για τόν Ίουδαϊσμό ο χαρακτηρισμός των Ίεροσολύμων της έσχατολογικής περιόδου ως «*Σοδόμων και Αιγύπτου*», χαρακτηρισμός ο όποιος εκλαμβάνεται «*ως συνδεδυασμένος τύπος διαφθοράς άμα και τυραννικότητας*»^[21]. Οι θεόπνευστες αυτές επικρίσεις άποδίδονται στην πόλη, ή όποία θεωρείται από τούς Ίουδαίους «*Θεού κατοικητήριο*» εις τόν αιώνα, και όπου αναμένεται ή έσχατολογική και μεσσιανική πνευματική ολοκλήρωση του Έβραϊσμού, με την άνοικοδόμηση του Τρίτου Ναού του Σολομώντος. Παρά ταϋτα, ύπάρχουν ακόμη εκείνοι, οι όποιοι σοβαρώς θεωρούν την Καινή Διαθήκη βιβλίο του Έβραϊσμού και τούς Χριστιανούς ως «*λάτρες ενός έβραίου Θεού*».

Πιθανή **άρνηση της άξίας της Παλαιάς Διαθήκης** εκ μέρους της Έκκλησίας, οδηγεί αναπόφευκτα σε όλέθρια όλισθήματα, όπως **άρνηση της Καινης Διαθήκης και του άλαθétου της Έκκλησίας, άγνοια της ανθρώπινης ιστορίας, ο Χριστιανισμός θά θεωρείται καινοτομία, παρερμηνεία του Χριστού και παράδοση της προφητικής σκυτάλης στον Ίουδαϊσμό**. Η χειρότερη συνέπεια της άπορρίψεως της Παλαιάς Διαθήκης, και της άποσυνδέσεως της από

τό Θεῖο Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «ἐπί πάντων Θεοῦ»^[22], εἶναι ὅτι ἀνοίγει τόν δρόμο στό νά ἐρμηνευθοῦν οἱ προφητεῖες μέ κέντρο, ὄχι τόν ἐλθόντα Μεσσία Ἰησοῦ ἀπό τή Ναζαρέτ, **Χριστοκεντρικῶς**, ἀλλά μέ βάση τόν ἀναμενόμενο Μεσσία τῶν Ἰουδαίων, καί νά στηριχθεῖ πλήρως ὁ νέος μεσσιανισμός, πού θέλει νά ὀδηγήσει στήν κατάργηση τοῦ Χριστιανισμοῦ καί στήν ἀντίληψη ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ἀντιλαμβανόμαστε πόσο σημαντικό λάθος εἶναι αὐτό, τήν ἴδια στιγμή πού οἱ παλαιο-διαθηκικές προφητεῖες καθορίζουν μέχρι καί τά ἀκριβῆ ἔτη τῆς δράσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ἡ προφητεία τῶν 70 ἐβδομάδων, δηλ. τῶν 490 ἐτῶν, τοῦ Προφήτου Δανιήλ^[23], προερχομένη ἀπό τὸ ἔτος 538 π.Χ., περιγράφει τά γεγονότα ἀπό τὸ ἔτος 450 π.Χ. μέχρι τήν ὀλοκλήρωση τοῦ μεσσιακοῦ ἔργου. Αὐτή ἐκπληρώνεται μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό, διότι 450 περίπου ἔτη μετά Χριστόν=490 ἔτη τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ. Ἡ δέ προφητεία αὐτή δέν ἐκπληρώνεται, ἐρμηνευομένη ἀλλιῶς, οὔτε μέ ἐβδομάδες ἡμερῶν, οὔτε μηνῶν, οὔτε ἑκατονταετιῶν, οὔτε χιλιετιῶν, ἀλλά μόνον μέ ἐβδομάδες ἐτῶν, καί συνεπῶς δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ σέ ὅποιονδήποτε μελλοντικό «μεσσία», ἀλλά μόνον στόν Ἰησοῦ^[24]. Ἡ ἄτεχνη καί ἀνιστόριτη προσπάθεια νά ἐρμηνευθεῖ ἡ προφητεία μέ τήν σύγκριση τοῦ Βασιλέως Κύρου καί τοῦ κεχισμένου Ἀρχιερέως Ὀνία Γ΄ (Β΄ Μακαβ. δ΄ 34) καί τήν βεβύλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ ὑπό τοῦ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς (Πρβλ. E. Curtis ἐν DB I, σελ. 556) ὅπως ὀρθά ἀντιπαρατηρεῖ ὁ Codet (Τόμος I, σελ. 351) ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ ὀμιλεῖ περί ἐρημώσεως καί τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς πόλεως καί τοῦ θυσιαστηρίου, γεγονότα πού δέν συνέβησαν κατά τήν ἐποχὴ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ ἐπιφανοῦς, ὅταν ὁ Ναός βεβυλώθηκε ἀλλά δέν κατεστράφη. Ἄλλωστε καί ἂν ὑπολογισθῇ ὅτι ἡ προφητεία ἀρχίζει ἀπό τὸ 556 π.Χ. μέ τὸ διάταγμα τοῦ Κύρου, ἐάν ἀφαιρέσουμε τὰς 62 ἐβδομάδας ἐτῶν, εὐρισκόμεθα στό ἔτος 102 π.Χ., πού ἔπρεπε νά συμπίπτει ὁ θάνατος Ὀνίου τοῦ Γ΄. Ἀλλά ὁ θάνατος τοῦ Ὀνίου σημειώθηκε τὸ 171 π.Χ., μέ ἀποτέλεσμα νά προκύπτει διαφορά 69 ἐτῶν - δέκα περίπου ἐβδομάδων γιά τήν πλήρωση τῆς προφητείας.

Ὁ Ραββίνος τῆς Θεσσαλονίκης καί νῦν κάτοικος Ἰσραήλ, κ. **Μορντεχάϊ Φριζῆς**, ἐγγονός τοῦ ἀειμνήστου συνταγματάρχου **Μαρδοχαίου Φριζῆ**, ἥρωος τοῦ ἀλβανικοῦ ἔπους, σέ συνέντευξιν του ἀνεφέρθη στόν ἀναμενόμενον ὑπό τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ «Μεσσιάν» καί παρέθεσε τά στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός του καί τοῦ ἔργου τὸ ὅποιον θά ἐπιτελέσῃ στόν Ἑβραϊκόν λαόν ἀλλά καί τήν ἀνθρωπότητα. Ἡ συνέντευξις τοῦ κ. **Μορντεχάϊ Φριζῆ** βιντεοσκοπηθεῖσα παρουσιάζεται στό **Διαδίκτυο** (http://orthodox-watch.blogspot.com/2011/06/blog-post_4501.html) καί σ' αὐτήν καθορίζεται ἐπακριβῶς καί ὁ χρόνος ἐμφάνισεως τοῦ «Μεσσία» πού θά ἐπισυμβεῖ ἀκριβῶς σέ 229 χρόνια ἀπό σήμερα «ἐκτός καί ἂν ἐφαρμοσθῇ τὸ σενάριο τῆς Γρήγορης Λύτρωσης» καί μάλιστα διακηρύσσεται ὅτι μετ' αὐτήν θά ἐπακολουθήσῃ ἡ χιλιετής βασιλεία τοῦ «Μεσσία» πού θά βασιλεύσῃ στό λαό τοῦ Ἰσραήλ καί σέ ὀλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα. Ὁ «Μεσσίας» κατά τόν Ραββίνο κ. **Φριζῆ** δέν θά διαθέτῃ θεϊκῆς δυνάμεις, θά εἶναι ὅμως ὁ «μεγαλύτερος θρησκευτικός, πολιτικός καί στρατιωτικός ἡγέτης πού θά ἐμφανισθῇ ἐπὶ τήν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσῆ, ἐπιλεγμένος ἀπό τόν Θεό».

Ἐνῶ ὅμως ὁ σοφολογιώτατος κ. **Φριζῆς** διασαλπίζει ὅτι εἶναι ἱερά ὑποχρέωσις κάθε ἑβραίου νά τηρεῖ τούς 613 κανόνες τῆς Τορά (Νόμου) μέ ὅσα στήν συνέντευξή του

ισχυρίζεται, πού βέβαια δέν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἰδικές του «συλλήψεις» ἀλλά πάγιες διϊστορικές καί διαχρονικές θέσεις τῶν Ραββίνων τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἔθνους, ἀλλοιώνει, διαστρέφει καί παρερμηνεύει πλήρως τήν Τορά καί βέβαια τόν Προφητισμόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς θά ἀποδειχθῆ. Αναφέρεται ὡσαύτως καί στήν Καμπαλά ὁ κ. Φριζῆς πού δῆθεν ἀποτελεῖ τήν ἐσωτερικήν γνώσιν τῆς Τορά. Ἡ Καμπαλά ὅμως, ὅπως οἱ ἴδιοι Ραββίνοι ἀναφέρουν στά κείμενά τους (Scholem, Εἰσαγωγή στήν Καμπαλά, Roihlini, Ἡ τέχνη τῆς Καμπαλά, Waite AE The Doctrine and Literature of the Kabalah, Hall MP The secret teaching of all ages), δέν ἀποτελεῖ τήν ἐσωτερική γνώση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλά τήν ἀπόλυτη διαστροφή της σέ τέτοιο βαθμό ὥστε νά θεωρεῖται ὅτι ὁ Θεός εἶναι μιά ἀπρόσωπη θεότητα τό Ein Sof «τό ἀπόλυτο τίποτα». Ἡ δημιουργία θεωρεῖται ὡς μιά συνεχῆ εξέλιξη-ἐκδήλωση τοῦ «Θεοῦ τίποτα», τήν ὁποία οἱ μυστικιστές Ραββίνοι προβάλλουν μέ τόν ἄκρατο ἀποφατισμό μέσῳ τῆς ἀποκρυφιστικῆς τεχνικῆς τοῦ διαλογισμοῦ, ὡς δῆθεν προορισμένη νά ἀναγεννηθῆ τήν ἐποχή τῆς ἔλευσης τοῦ δῆθεν Μεσσία ἐνούμενη μέ τόν Ἑωσφόρο. Ἡ Καμπαλά εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐνώσεως τῶν ἀνθρώπων μέ τούς δαίμονες.

Ἐπομένως καί ὁ σοφολογιώτατος κ. Φριζῆς μέ τίς ἀναφορές του ἐπιμαρτυρεῖ καί ἐπιβεβαιώνει ὅτι ὁ Θεϊσμός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν δικαίων καί τῶν Προφητῶν μετεβλήθη ἀπό τό Ραββινικό κατεστημένο τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους σέ φρικώδη Ἑωσφορισμό καί σατανολατρεία. Δί' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο οἱ Ραββίνοι συνέγραψαν τό φρικιαστικό Ταλμούδ μέ τό ὅποιο ἀλλοίωσαν πλήρως ὅλο τό πνευματικό καί ὄντολογικό μέγεθος τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν ἀρνούμενοι μετά μανίας καί τρομακτικῆς ἐμπαθείας τόν μόνο ἀληθῆ Μεσσία, τόν ἐνσαρκωθέντα Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατέρα, Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀδαμάντινον ἐπιστέγασμα τῆς φύσει καί οὐσίᾳ Θεότητος τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ὁ Προφητισμός, τόν ὁποῖον ἐσκεμένως θέλει νά ἀγνοεῖ κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ὁ Ἰουδαϊσμός. Ὁ προφητάναξ Δαυῖδ εἰς τόν ΡΘ΄ Ψαλμόν γράφει: «Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἄν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας Ζ΄ 14 «διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτῷ σημεῖον: Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», Θ΄ 6 «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱός καί ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχή ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ καί καλεῖται τό ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλής ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», ΛΕ΄ 3-10 «Ἴδού ὁ Θεός ἡμῶν κρίσιν ἀνταποδίδωσι καί ἀνταποδώσει, αὐτός ἤξει καί σώσει ἡμᾶς». ΝΒ΄ 13-

14, «Ἴδου συνήσει ὁ παῖς μου καὶ ὑψωθήσεται καὶ δοξασθήσεται καὶ μετεωρισθήσεται σφόδρα. ὃν τρόπον ἐκστήσονται ἐπὶ σέ πολλοὶ οὕτως ἀδοξήσει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὸ εἶδος σου καὶ ἡ δόξα σου ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων» ΝΓ΄ 1-12 «Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνοι ἀπεκαλύφθη; ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώση. οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῷ οὐδὲ δόξα· καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος· ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ὢν καὶ εἰδὼς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη. οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς ἐλογισάμεθα αὐτόν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει. αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν· παιδεῖα εἰρήνης ἡμῶν ἐπ’ αὐτόν. τῷ μῶλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν. πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῇ ὁδῷ αὐτοῦ ἐπλανήθη· καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτόν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. καὶ αὐτὸς διὰ τὸ κεκακῶσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ· ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτόν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα. ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγῆσεται; ὅτι αἶρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου ἤχθη εἰς θάνατον. καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. καὶ Κύριος βούλεται καθαρίσαι αὐτόν ἀπὸ τῆς πληγῆς. ἐὰν δώτε περὶ ἁμαρτίας, ἡ ψυχὴ ὑμῶν ὄψεται σπέρμα μακρόβιον· καὶ βούλεται Κύριος ἀφελεῖν ἀπὸ τοῦ πόνου τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεῖξαι αὐτῷ φῶς καὶ πλάσαι τῇ συνέσει, δικαιοῦσαι δίκαιον εἶδεν δουλεύοντα πολλοῖς, καὶ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν αὐτὸς ἀνοίσει. διὰ τοῦτο αὐτὸς κληρονομήσει πολλοὺς καὶ τῶν ἰσχυρῶν μεριεῖ σκῦλα, ἀνθ’ ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη· καὶ αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν παρεδόθη».

Πρέπει νὰ ἐπισημειωθῇ ἐνταῦθα ὅτι τὰ φληναφήματα τῶν Ραββίνων ὅτι δῆθεν τό κείμενο αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν εἶναι καταγέλαστα διότι ἐκ τῶν συμφραζομένων παρουσιάζεται ὁ Μεσσίας ὡς ἄτομον διακρινόμενον τοῦ λαοῦ, διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ ὁποίου καὶ ἀποθνήσκει. Εἶναι σαφὴς καὶ ἀναντίρρητος ἡ προφητικὴ ρῆσις τοῦ Ἡσαΐου διὰ τὴν ἐπὶ γῆς πορείαν καὶ τὸ ἱερὸν ἔργον τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου πού διϊστορικῶς ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὡσαύτως ὀγκόλιθος συντριπτικός διὰ τὰς ψευδολογίας τῶν ραββίνων τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους ἀποτελεῖ ἡ Προφητεία τοῦ Δανιήλ ὅπως προαναφέραμε ἰδιαιτέρως, Θ΄ 21-27

«καὶ ἔτι ἐμοῦ λαλοῦντος ἐν τῇ προσευχῇ καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Γαβριήλ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ὁράσει ἐν τῇ ἀρχῇ, πετόμενος καὶ ἠψατό μου ὡσεὶ ὄραν θυσίας ἑσπερινῆς. καὶ συνέτισέ με καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ καὶ εἶπε· Δανιήλ, νῦν ἐξῆλθον συμβιβάσαι σε σύνεσιν· ἐν ἀρχῇ τῆς δεήσεώς σου ἐξῆλθε λόγος, καὶ ἐγὼ ἦλθον τοῦ ἀναγγεῖλαί σοι. ὅτι ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν εἶ σύ· καὶ ἐννοήθητι ἐν τῷ ῥήματι καὶ σύνες ἐν τῇ ὀπτασίᾳ. ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετηθήσαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλεῖψαι τὰς ἀνομίας καὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι ἀδικίας καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν καὶ προφήτην καὶ τοῦ χρίσαι ἅγιον ἀγίων. καὶ γνώση καὶ συνήσεις· ἀπὸ ἐξόδου λόγου τοῦ ἀποκριθῆναι καὶ τοῦ οἰκοδομησαί Ἱερουσαλήμ ἕως χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ καὶ ἑβδομάδες ἑξηκονταδύο· καὶ ἐπιστρέψει καὶ οἰκοδομηθήσεται πλατεῖα καὶ τεῖχος, καὶ ἐκκενωθήσονται οἱ καιροί. καὶ μετὰ τὰς ἑβδομάδας τὰς ἑξηκονταδύο ἐξολοθρευθήσεται χρίσμα, καὶ κρίμα οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ· καὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ ἅγιον διαφθερεῖ σὺν τῷ ἡγουμένῳ τῷ ἐρχομένῳ καὶ ἐκκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, καὶ ἕως τέλους πολέμου συνετημημένου τάξει ἀφανισμοῖς. καὶ δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς, ἑβδομάς μία· καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομάδος ἀρθήσεται μου θυσία καὶ σπονδή, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν βδέλυγμα τῶν ἐρημώσεων, καὶ ἕως τῆς συντελείας καιροῦ συντέλεια δοθήσεται ἐπὶ τὴν ἐρήμωσιν». Ὁ πρ. Δανιήλ ὁμιλεῖ ὅτι ὁ Θεὸς εὐσπαγχίσθη τὸν λαόν Του καὶ τὴν ἁγίαν πόλιν Του καὶ δὲν ἀπομένουν παρά 70 ἑβδομάδες γιὰ νὰ καταλυθῇ τὸ κράτος τῆς ἁμαρτίας, νὰ παύσουν οἱ προφητεῖες καὶ οἱ ὁράσεις καὶ νὰ χρισθῇ ὁ ἅγιος τῶν ἀγίων. Καὶ βέβαια δὲν ἀναφέρεται σὲ ἑβδομάδες ἡμερῶν ἀλλὰ σὲ ἑβδομάδες ἐτῶν, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ραββίνοι Saabia Gaon καὶ Aben Ezra ἀποδέχονται. Ὁ πρ. Δανιήλ ὁμιλεῖ περὶ 70 ἑβδομάδων ποὺ ὑποδιαιρεῖ εἰς τρεῖς περιόδους. (στ. 25), ἑπτὰ ἑβδομάδες ἀποτελοῦν τὴν πρώτη περίοδο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκδόσεως διατάγματος πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ δευτέρα περίοδος ἀποτελεῖται ἀπὸ 62 ἑβδομάδες καὶ ἡ τρίτη περίοδος εἶναι μία ἑβδομάς, κατὰ τὴν ὁποία θὰ ἐνεφανίζετο ὁ Μεσσίας. Ἐπτὰ ἑβδομάδες ἐκπροσωποῦν 49 χρόνια καὶ 70 ἑβδομάδες 490 χρόνια, τὰ ὁποία θὰ παρήρχοντο ἀπὸ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερουσαλήμ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσία. Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Ἱερουσαλήμ μετὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς ἄρχισε ἀπὸ τὸ διάταγμα τοῦ Ἀρταξέρξου Μακρόχειρος (455 π.Χ.) καὶ συνεπῶς αἱ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες ἐτῶν ἔληξαν τὸ ἔτος 34 μ.Χ. Ἡ τελευταία ἑβδομάς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 28 π.Χ. καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ τῆς κατὰ τὸ 31 μ.Χ. ἀναπέμπεται πρὸς τὸν οὐρανὸν θυσία καὶ σπονδή διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀληθοῦς Μεσσία Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν ἀναφορά τῆς ὁποίας, βεβηλύνεται ἐρημούμενον τὸν ἱερόν τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν παρέρχονται

παρά ὀλίγα χρόνια διά καί καταστροφὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖο αὐτοκράτορα Τίτο τό 70 μ.Χ. Ἡ πολύκροτη αὐτὴ προφητεία τοῦ Δανιὴλ πού μέ ἱστορική ἀκρίβεια καθορίζει καί τὸν χρόνο τῆς ἐπιφανείας καί τὸν θάνατον τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου ἀποτελεῖ αἰώνιον κόλαφον κατὰ τῆς διαστροφικῆς μανίας κατὰ τῆς ἀληθείας τῶν Ραββίνων τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους.

Δέν εἶναι ὁμῶς μόνο, οἱ Προφητεῖες αὐτές πού προαναγγέλουσιν τὴν ἐνανθρώπιση τοῦ αἰωνίου Λόγου – Υἱοῦ ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ὑπάρχουν καί ἄλλες ἐξαιρετικῶς πολλές προκαθορίσασαι σαφῶς καί ἐν ἄκρα λεπτομερείᾳ:

A. Τό ἄχρονον τοῦ Λόγου Υἱοῦ. Ψαλμ. Β:1-10

B. Τὴν προσκύνησιν τῶν μάγων. Ψαλμ. ΟΑ(ΟΒ):10-11

Γ. Τὴν διδασκαλία καί τό ἀπολυτρωτικὸ καί κοσμοσωτήριον ἔργον Του Γεν. ΜΘ:10, Ψαλμ. Β:1-10, ΟΑ(ΟΒ):6-18, Μιχ. Δ:2-3, Ἡσ. Θ:1-8, ΝΒ:13-15, ΝΓ:4, ΝΕ:13, Ξ:1-7, Ζαχ. ΙΓ:1-7.

Δ. Τὰ θαύματά Του Ἡσ. ΛΕ:1-6.

Ε. Τὴν εἰς Ἱεροσόλυμα εἰσοδὸν Του ἐπὶ πώλου ὄνου Ζαχ. Θ:9.

ΣΤ. Τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα καί τὰ τριάκοντα ἀργύρια καί τὴν δι' αὐτῶν τὴν ἀγοράν τοῦ ἀγροῦ τοῦ κεραμέως Ζαχ. ΙΑ:12-13.

Ζ. Τὴν ἐγκατάλειψή Του ὑπὸ τῶν μαθητῶν Του Ψαλμ. ΛΖ(ΛΗ):12-15, Ζαχ. ΙΓ:6-7

Η. Τοὺς ἐμπαιγμούς, τὰ ραπίσματα, τὸν στέφανον ἐξ ἄκανθῶν, τὸν διαμερισμὸν τῶν ἐνδυμάτων Του διὰ κλήρου, τὸν κάλαμον μέ τὴν χολήν καί τό ὄξος Ἡσ. Ν:6, ΝΓ:4-7, Ψαλμ. ΚΑ(ΚΒ):17-19, Ψαλμ. ΞΗ(ΞΘ):22

Θ. Τὴν σταύρωσίν Του μεταξύ δύο κακούργων καί τὸν σκοτισμὸν τοῦ ἡλίου Ἡσ. ΝΓ:12, Δαν. Θ:26, Ζαχ. ΙΓ:6

ΙΑ. Τὴν ἐν Θριάμβῳ κάθοδον εἰς τὸν ἄδην Ἰώβ ΛΗ:17

ΙΒ. Τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν Ψαλμ. ΙΕ(Ις):9-10, Νς, ΞΗ:19

ΙΓ. Τήν διάδοσιν τῆς διδασκαλίας Του εἰς ὅλον τόν κόσμον Ἦσ. ΜΒ:1-5, ΝΒ:13-15, ΝΕ:4-5, ΞΑ:4-14 κλπ.

Ὑπό τῶν Θεοεικέλων προφητῶν τοῦ Ἰσραήλ προεφητεύθη σαφῶς ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ αἰωνίου Θεοῦ Λόγου, προανηγγέθη ἡ μετά τήν ἐνανθρώπισιν Θεανδρική Του δρᾶσις, ἡ σταύρωσις Του καί ἡ ἀνάστασις Του ἐκ νεκρῶν καί ἡ διάδοσις τῆς διδασκαλίας Του εἰς πάντα τά ἔθνη. Θά ἡδυνάμεθα νά γράφωμεν ἐπί ἡμέρας διά τήν ἀνατροπήν τῶν κακοδοξιῶν καί τῆς ἀναληθείας τῶν ραββίνων τοῦ Ἰσραήλ ἀλλά ἐμποδιζόμεθα ἀπό τόν χῶρον. Εἶναι ὑπέροχη ἡ κυρία ἐπισήμανσις τοῦ μακαριστοῦ πρώην Ραββίνου Δαυῖδ Κοῦπερ, προσελθόντος στήν Ὀρθοδοξίαν, ὁ ὁποῖος στό πολυσήμενον βιβλίον του «Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ» πού «ἐξηφανίσθη» διά παρεμβάσεως τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ ἀπέδειξε ὅτι ὁ ἀληθής Θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ Τρισυπόστατος ἕνας καί μοναδικός Θεός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Πανάγιο Πνεῦμα.

Ἡ δῆθεν τρομερά ὁμολογία τοῦ Ἰσραήλ πού ἐπικαλοῦνται μετ' ἐπιτάσεως οἱ Ραββίνοι αὐτοῦ ὅτι ὁ Θεός εἶναι «εἷς» ὑποστατικῶς Δευτ. ΣΤ:4 πού στήν μετάφρασιν τῶν Ο' ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄκουε Ἰσραήλ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστίν» ἀποτελεῖ τήν πλέον εὐγλωττον διακήρυξιν τοῦ θεόπτου Μωϋσέα διά τό Τριαδικόν δόγμα διότι εἰς τό Μασσοριτικό κείμενο ἡ λέξις ὁ Θεός ἡμῶν ἀναγράφεται διά τῆς συνθέτου λέξεως «ἐλωέ» ἡ ὁποία εἶναι συνεζευγμένη κατάστασις τῆς λέξεως «ἐλωίμ» καί σημαίνει πάλι «οἱ Θεοί» καί τῆς λέξεως «νοῦ» πού σημαίνει «ἡμῶν». Ἐπομένως τό χωρίο σέ ἀκριβῆ μετάφραση ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἄκουε Ἰσραήλ Κύριος οἱ Θεοί ἡμῶν, Κύριος εἷς ἐστίν». Ἡ λέξις ὅμως «εἷς» τοῦ ἱεροῦ κειμένου εἶναι ἡ λέξις «ἐχάδ» πού ἔχει σύνθετη ἔννοια καί σημαίνει μονάδα σύνθετον (Πρβλ. Γεν. Α:5, Β:24, Ἰεζ. ΛΖ:17 κᾶ) καί δέν ἐννοεῖται συνεπῶς ἡ ἀπόλυτος μονάς διά τῆς λέξεως αὐτῆς, διότι τότε θά ἐγράφετο ἀντ' αὐτῆς ἡ λέξις «γιαχίδ». Συνεπῶς ὁ θεόπτης Μωϋσῆς διακηρύσσει ὅτι ὁ Θεός κατά τήν οὐσία καί τήν φύσιν αὐτοῦ εἶναι εἷς ἀλλά ὑποστατικῶς εἶναι Τριάς. Εἷς Θεός ἐν τρισὶ ὑποστάσεσι.

Ἄς μὴν ἐνοχλοῦνται λοιπόν οἱ Ραββίνοι τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ἔθνους, ὅταν σύμφωνα μέ τίς διακηρύξεις τῶν Γραφῶν ἡ Ἐκκλησία διαχρονικῶς διασαλπίζει ὅτι ὁ ἀναμενόμενος ἀπό αὐτοῦ Μεσσίας εἶναι ὁ φρικτός Ἀντίχριστος. Ἄλλωστε ἡ ἐνασχόλησις μέ τήν Καμπαλά καί τόν ἀποκρυφισμόν της, τίς ἐπικλήσεις δαιμόνων καί τήν μαύρη μαγεία, τήν χρῆσιν τῆς Σολωμονικῆς τούς «προεμπρεπίζει» ἱκανῶς.

Τόν σημερινό διαχριστιανικό καί διαθρησκευτικό συγκρητιστικό Οικουμενισμό θά μπορούσαμε νά τόν ὀνομάσουμε Οἰκουμενισμό τοῦ Σιωνισμοῦ, διότι ἐξυπηρετεῖ τά καταχθόνια σχέδια ἐκείνου. Ὁ σκοπός τοῦ διεθνοῦς Σιωνισμοῦ εἶναι νά μπορέσει νά ἐπικρατήσῃ μιά μέρα ὀλοκλήρου τῆς Οἰκουμένης πολιτικῶς καί θρησκευτικῶς. Ἐπιδιώκει νά δημιουργήσῃ μιά παγκόσμια Ἑβραϊοκρατία.

Αὐτό ἦταν τό ὄνειρο τῶν Ἑβραίων ἀνέκαθεν. Περίμεναν νά ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὡς πανίσχυρος κοσμικός ἄρχοντας, μέ τεράστια ὑλική δύναμη καί κοσμική ἐξουσία, πού θά συνέτριβε τά ἀήττητα Ρωμαϊκά στρατεύματα καί θά ἀποκαθιστοῦσε τήν ὑπό τῶν Ρωμαίων καταλυθεῖσα Βασιλεία τοῦ Ἰσραήλ. Από τήν ἀντιληψη αὐτή, ἐπήρασμενοι καί οἱ μαθητές, ρώτησαν τόν Χριστό : *«εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τήν Βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ»*^[25]; Ἀλλά, ὁ Χριστός τό δήλωσε καθαρά : *«Ἡ Βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»*^[26].

Ἐξακολουθοῦν δέ οἱ Ἑβραῖοι νά περιμένουν ἀκόμη τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Καί ὅπως οἱ Χριστιανοί τό Πάσχα, ἀντί ἄλλου χαιρετισμοῦ, λέμε «Χριστός Ἀνέστη» καί ἀπαντᾶμε «Ἀληθῶς Ἀνέστη», ἔτσι καί πολλοί Ἑβραῖοι σε πολλά μέρη ρωτοῦν : «ἦλθε»; (ὁ Μεσσίας) καί ἀπαντοῦν «δέν ἦλθε»! Δέν πίστεψαν στόν ἐρχομό Του, πού πραγματοποιήθηκε πρό δύο χιλιάδων ἐτῶν, καί ὁ ὁποῖος συνοδεύτηκε μέ τόσες ὀλοφάνερες ἀποδείξεις, μέ τήν ἐκπλήρωση ὅλων τῶν προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στο πρόσωτό Του, μέ πρωτάκουστη θεία διδασκαλία, μέ πρωτοφανῆ καί καταπληκτικά θαύματα. Δέν τοῦς ἐπεισαν τά λόγια τῶν Προφητῶν, πού προανήγγειλαν μέ λεπτομέρειες τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου, καί τά ὅποια ἐκπληρώθηκαν κατά γράμμα μέ κάθε ἀκρίβεια στόν Χριστό.

Οἱ Σιωνιστές, ὅμως, περιμένουν ἀκόμη νά ἔλθῃ στή γῆ ἓνας Χριστός, ὅπως τόν θέλουν αὐτοί, ὅπως τόν ἔχουν πλάσει οἱ ἴδιοι στή νοσηρή φαντασία τους, καί στά ἰδιοτελεῖ ὄνειρά τους. Θέλουν καί περιμένουν ἓνα Μεσσία, ὄχι ταπεινό, σάν τόν Θεάνθρωπο, ἀλλά πανίσχυρο αὐτοκράτορα. *«Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων»*, λένε, *«θά εἶναι ὁ ἀληθής Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς Διεθνοῦς Ἐκκλησίας»*^[27]. Θέλουν οἱ Σιωνιστές ἓνα Χριστό μέ ὑλική δύναμη καί κοσμική ἐξουσία, πού θά τοῦς δώσει, ἐν συνεχείᾳ, παντοδυναμία καί παγκόσμια κυριαρχία. Φαντάζονται ἓνα Μεσσία, πού νά εἶναι κομμένος στά μέτρα τῶν φιλοδοξιῶν τους, στά μέτρα μιᾶς εὐτυχίας, ὄχι πνευματικῆς καί ἐπουρανοῦ, ἀλλά ὑλικῆς καί ἐγκοσμίου. Νά τί λένε :

«Ποιά ἡ ἀνάγκη νά βλέπουν οἱ ὑπήκοοι στό πρόσωπο τοῦ Βασιλιά τους ψυχὴ ἀγγελική; Ὅφειλουν νά διακρίνουν σ'αὐτόν τήν προσωποποίηση τῆς ἰσχύος καί τῆς δυνάμεως. Ὁ Ἄρχοντας αὐτός θά λάβῃ τήν θέση τῶν σημερινῶν ὑφισταμένων Κυβερνήσεων, οἱ ὁποῖες σύρουν τήν ὑπαρξή τους στό μέσον τῶν ἀποθρασυνθεισῶν ἀπό'μας κοινωνιῶν. Ὁ ἐκλεκτός αὐτός τοῦ Θεοῦ κλήθηκε ἀνωθεν, γιά νά θραύσῃ τίς ἀσύνετες δυνάμεις... Αὐτές οἱ δυνάμεις κατέστρεψαν κάθε τάξη στήν κοινωνία, γιά νά ὑψώσουν στά ἐρείπιά τους τόν θρόνο τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ»^[28].

Στό πρόσωπο τοῦ Βασιλιά, κυρίαρχου τοῦ ἑαυτοῦ του καί τῆς ἀνθρωπότητος, χάρη στήν ἀκλόνητη θέλησή του, ὅλοι θά πιστέψουν, ὅτι βλέπουν τό Πειρωμένο μέ τίς ἄγνωστες ὁδοῦς του. Ὁ σὺλος τῆς ἀνθρωπότητος, πού βρίσκεται στό πρόσωπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἀρχοντα τῆς Ἁγίας σπορᾶς τοῦ Δαυῖδ, πρέπει νά θυσιάζῃ ὅλες του τίς ἀτομικές ὀρέξεις γιά τόν Λαό του»^[29].

Ένα, λοιπόν, κοσμικό Άρχοντα περιμένουν οι Σιωνιστές, στο πρόσωπο του οποίου θά διακρίνουν «τήν προσωποποίηση τῆς ἰσχύος καί τῆς δυνάμεως» καί «θά πιστέψουν ὅλοι ὅτι βλέπουν τό πεπρωμένο μέ τίς ἄγνωστες ὁδοὺς του». Αὐτός δέ ὁ Οἰκουμενικός Άρχοντας θά εἶναι «τῆς ἀγίας σπορᾶς τοῦ Δαυΐδ». Άλλο Μεσσία, λοιπόν, περιμένουν οἱ Ἑβραῖοι, Μεσσία κοσμικό, γιά νά κυριαρχήσουν ἐπί τῆς Οἰκουμένης.

Γιά νά πετύχει, ὅμως, ὁ διεθνῆς Σιωνισμός τό ὄνειρό του αὐτό, τίς κοσμοκρατορικές δηλ. βλέψεις του, δημιουργεῖ διάφορους ὀργανισμούς μέ καλούς δῆθεν σκοπούς, ἀλλά πίσω τους κρύβεται ἀθέατος αὐτός. Κατορθώνει, ἐπίσης, μέ σατανική ἰκανότητα νά εἰσδύει μέσα σέ ἔτοιμες ὀργανώσεις καί νά τίς χρησιμοποιεῖ γιά τούς σκοτεινοὺς σκοπούς του, ὥστε νά ἐργάζονται ἐκεῖνοι, χωρίς νά τό ὑποπτεύονται καν, γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ Σιωνιστικοῦ ὄνειρου, πού εἶναι ἡ κυριαρχία τους ἐπί τῆς Οἰκουμένης.

Μία τέτοια ὀργάνωση εἶναι ἡ **Μασωνία**, ἡ ὁποία ἐργάζεται γιά τήν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων τῶν Σιωνιστῶν. Νά, τί ἀποκαλύπτεται ἀπό τά «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» : «Θά δημιουργοῦμε καί θά πολλαπλασιάσουμε τίς Μασωνικές Στοές σέ κάθε χώρα τῆς Οἰκουμένης. Θά προσελκύουμε σ'αὐτές ὅλους ἐκείνους, πού εἶναι ἢ μποροῦν νά γίνουν ὑπέροχοι πράκτορες μας. Οἱ Στοές αὐτές θά ἀποτελοῦν τό κυριώτερο γραφεῖο πληροφοριῶν μας καί αὐτό πού θά ἔχει τήν μεγαλύτερη ἐπιρροή ἀνάμεσά μας. Θά συγκεντρώσουμε ὅλες αὐτές τίς Στοές σέ μία διοίκηση γνωστή μόνο σ'ἐμᾶς καί ἡ ὁποία θά ἀποτελεῖται ἀπό τούς σοφούς μας. Οἱ Στοές θά ἔχουν τόν ἀντιπρόσωπό τους, πίσω ἀπό τόν ὁποῖο θά κρύβεται ἡ διοίκηση, γιά τήν ὁποία μιλάμε, καί ἀπό τούς ἀντιπροσώπους θά δίνονται οἱ διαταγές καί τά συνθήματα»^[30].

Ἐπομένως τό λένε οἱ ἴδιοι οἱ Σιωνιστές ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ, γιά νά καλύπτει τούς σκοπούς του. Άλλωστε ἡ Στοά τῶν Η.Π.Α. «ΜΕΓΑΛΗ ΔΡΥΣ» ΜΠΕΝ ΜΠΕΡΙΘ, μέ μέλη της μόνο Ἑβραίους μέ παραρτήματα σέ ὅλο τόν κόσμο καί στήν Χώρα μας, τό ἀποδεικνύει. Καί ἡ Μασωνία, μέ τήν σειρά της, τό δημιούργημα αὐτό τοῦ Σιωνισμοῦ, κρύβεται πίσω ἀπό διάφορα Σωματεῖα καί Ὀργανώσεις καί προωθεῖ τούς κρυφίους σκοπούς της, πού εἶναι καί σκοποὶ τοῦ Σιωνισμοῦ. Τό λένε οἱ ἴδιοι στό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Μασωνίας, τό περιοδικό «Πυθαγόρας». «Ὁ Τεκτονισμός», γράφουν οἱ ἴδιοι οἱ Μασώνιοι, «ὅπως μᾶς βεβαιώνει ἐξ ἄλλου τό παρελθόν του, ὅταν ἐπρόκειτο νά ἀναμιχθεῖ ζωηρῶς σέ ὁποιαδήποτε ἀνθρωπιστική, ἀπελευθερωτική, κοινωνική καί ἀναμορφωτική κίνηση, κρυβόταν καί κρύβεται, ὄχι βεβαίως ἀπό φόβο, ἀλλά ἀπό καθῆκον, πίσω ἀπό εἰδικά σωματεῖα, πού συστάθηκαν καί ἐνισχύθηκαν ἀπ'αὐτόν». Καί πιό κάτω ἀναφέρεται σάν παράδειγμα, μεταξύ ἄλλων, τό «Ετήσιο Διεθνές Συνέδριο Εἰρήνης», ἡ «Νῆαρ Ἰστορ Ρέλιεφ», ἡ «Χριστιανική Ἀδελφότης τῶν Νέων», καί ἄλλοι ἀναρίθμητοι ἀνθρωπιστικοί καί ἐκπολιτιστικοί ὀργανισμοί. Άλλωστε, ὅσες φορές παραβίασε τήν ἀρχή του αὐτή, ἀπέτυχε οἰκτρῶς ἢ πέτυχε ἐλάχιστα τούς ἀντικειμενικούς σκοπούς, πού ἐπέδίωκε»^[31].

Καί ἡ αἵρεση τοῦ Χιλιασμοῦ, ἡ ἡ Φυλλαδική Ἐταιρεία «Σκοπία τοῦ Πύργου» τῶν **ψευδομαρτύρων** τοῦ Ἰεχωβᾶ εἶναι δόλιο κατασκευάσμα τοῦ Ἑβραϊσμοῦ. Ασφαλῶς ὡς αἵρεση ὁ Χιλιασμός ὑπῆρχε ἀπό τά πρῶτα χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, μέ τούς ἀγῶνες τῶν ἀγίων Πατέρων τόν κατέβαλε καί ἐσβησαν οἱ ὀπαδοὶ του. Ἦλθε, ὅμως, ὁ Σιωνισμός καί τόν ἀνέσυρε ἀπό τή ναφθαλίνη. Τοῦ ἔδωσε περιεχόμενο κατάλληλο, γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ σχεδίου του, μέ τόν Ἰρβιγκίτη πάστορα Κάρολο Ρῶσσελ. Καί ἔτσι ὁ Χιλιασμός, ἀφ' ἐνός μὲν διαστρέφει καί πολεμᾷ μέ λύσσα τόν Χριστιανισμό, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐξυπηρετεῖ καί ἐργάζεται γιά μιά παγκόσμια Ἑβραϊκή Κυβέρνηση^[32].

Ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει σχέδιο τήν ψευδοένωση τῶν Θρησκειῶν. Τό σπουδαῖο, ὅμως, εἶναι ὅτι τό σχέδιο αὐτό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ συμπίπτει μέ τό σχέδιο τοῦ Διεθνoῦς

Σιωνισμοῦ. Ὁ Σιωνισμός ἔχει σχέδιο μακροχρόνιο γιά τόν σκοπό αὐτό. Στό πρῶτο κεφάλαιο τῶν «Πρωτοκόλλων τῶν Σοφῶν τῆς Σιών» διαβάζουμε : «Ἔχουμε ἐνώπιόν μας σχέδιο, στό ὁποῖο ἐκτίθεται στρατηγικώτατα ἡ γραμμή, ἀπό τήν ὁποία δέν μπορούμε νά ἀπομακρυνθοῦμε, χωρίς νά διακινδυνεύσουμε νά δοῦμε κατεστραμμένους τούς ἀγῶνες πολλῶν αἰώνων»^[33]. «Δέν θά ἀναγνωρίσουμε», γράφουν, «τήν ὕπαρξη ἄλλης θρησκείας, ἐκτός ἀπό αὐτῆς τοῦ ἑνός Θεοῦ μας, μέ τόν ὁποῖο ἡ εἰμαρμένη μας εἶναι συνδεδεμένη... Γιά αὐτό ἀκρῶς ὀφείλουμε νά καταστρέψουμε κάθε πίστη»^[34]. Καί πιο κάτω γράφουν : «Λάβαμε ἤδη μέριμνα νά καταστρέψουμε τήν ἐπιφορῆ τῆς Χριστιανικῆς ἱερατικῆς τάξεως... Ἡ ἐπιφορῆ της στούς λαούς καταπίπτει καθημερινῶς... Ἐλάχιστα συνεπῶς ἔτη ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τήν πλήρη κατάρρευση τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Εὐκολώτερα ἀκόμη θά καταβάλουμε καί τίς ἄλλες θρησκείες, μέ τίς ὁποῖες, ὅμως, εἶναι πολύ νωρίς νά ἀσχοληθοῦμε... Ὅταν θά φτάσει ἡ στιγμή, θά καταστρέψουμε τελειωτικῶς τήν Παπική αὐλή».

Ποῖο εἶναι τό σχέδιο τοῦ Σιωνισμοῦ; Τό λένε οἱ ἴδιοι : Νά καταστρέψουν τήν πίστη καί νά δημιουργήσουν ἄλλη θρησκεία.

«Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων», γράφουν, «θά εἶναι ὁ ἀληθής Πάπας τῆς Οἰκουμένης, ὁ Πατριάρχης τῆς Διεθνούς Ἐκκλησίας»^[35]. Ἀλλά, γιά αὐτήν τήν Διεθνή Ἐκκλησία, ὡς γνωστόν, ἀγωνίζεται καί ὁ Οἰκουμενισμός. Διότι, μέ τό ἐνωτικό πρόβλημα, πού ἔχει δημιουργήσει, προχωρεῖ ἀκάθεκτα στήν καταστροφή τῆς Πίστewος, στήν ἐκθεμελίωση τῆς Ὁρθοδοξίας καί τήν δημιουργία μιᾶς «παγκοσμίου Ἐκκλησίας» καί μιᾶς παγκοσμίου θρησκείας^[36].

Μετ' Ἀναστασίμων Ἐύχων

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

---

^[1] «Ἐκκλησία», Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔτος 94, τεῦχος 2, Φεβρουάριος 2017, Ἀθήναι, σ. 134, http://www.ecclesia.gr/greek/press/ekklisia/2017_februarios.pdf

^[2] Ἡ Ἑβραιομασονία ξεσκεπάζεται, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 1999⁶.

^[3] Ἑβραῖοι καί Χριστιανοί, ἐκδ. Πνοή, Κόρινθος, 1996⁴.

^[4] «Ὁ Χριστός ξανασταυρώνεται» ἀπό τόν σιωνιστικό πολιτιστικό ὀπόκοσμο τοῦ Λός Ἄντζελες, Ἀθήνα 1988

^[5] Σεμινάριο ἀποκάλυψης τοῦ Σατανᾶ καί τῶν Λεγεόνων του, Μπροστά στό μεγάλο πόλεμο IB', ἐκδ. Ὁρθόδοξο Μέτωπο, Μαρούσι 1996.

^[6] Τό ὅτι ἡ ἐπίδραση τῆς Καββαλά, τοῦ συγχρόνου ἐβραϊκοῦ μαγικοῦ μυστικισμοῦ, ὀδηγεῖ σέ ἀντιλήψεις ἐντελῶς ἀποκλίνουσες ἀπό αὐτές τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ὁμολογεῖται καί ἀπό τά ἴδια τά σημερινά ἰουδαϊκά συγγράμματα. Ἐπί παραδείγματι βλ. WILLIAM SCOTT GREEN - JED

SILVERSTEIN, «Messiah» The Encyclopaedia of Judaism, τόμ 3, έκδ. Brill, Leiden - Boston 2005, σ. 1687.

[7] Δευτ. 18, 18.

[8] Ίερ. 38, 31-36.

[9] Ίησ. 2, 3.

[10] Μαλ. 1, 11.

[11] Γέν. 17, 5 καί Ώσηέ 2, 25.

[12] Ίησ. 65, 15, 16.

[13] Ματθ. 14, 5.

[14] Πράξ. 5, 33-42.

[15] Λουκ. 2, 25-35.

[16] Πράξ. 9, 1-31.

[17] Σχ. βλ. τό λήμμα «Ιουδαίοι - Ιουδαϊσμός» στό Β. ΔΕΝΤΑΚΗΣ, *Συναγωγή Πατέρων, ήτοι συστοιματικοί πίνακες τής Ελληνικής Πατρολογίας του J. P. Migne*, τόμ. Γ', έν Αθήναις 1985, στ. 1859-1865 καί Έλλήνων Χριστώνυμη Δόξα. Εκκλησία - Παλαιά Διαθήκη - Ιουδαϊσμός, έκδ. Χριστιανικός Όρθόδοξος Φιλανθρωπικός Σύλλογος Φίλων Ί. Ή. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου «Ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμās», Θεσ/κη 2013, σσ. 36-42, <http://www.impantokratoros.gr/apanthsh-momfh-xristianismos-ellhnismos.print.el.aspx>

[18] ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, *Νεο-ειδωλολατρικές περιπλανήσεις καί ή άληθής έμπειρία τής Έκκλησίας μας*, έκδ. Ί. Μ. Όσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 2002, σσ. 42-54.

[19] Άποψη, πού όδηγεί κατ'εύθειαν στό συμπέρασμα ότι ό Θεός, πού καταδίκασε τόν προδότη Ίούδα (Λουκ. 22, 22), είναι ό Ίδιος υπεύθυνος γιά τήν άπώλεια εκείνου.

[20] Α΄ Θεσ. 2, 14-16.

[21] Π. Ν. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ, *Η Αποκάλυψις του Ίωάννου (κείμενον-είσαγωγή-σχόλια-είκόνες)*, έκδ. Χ. Π. Συνοδινού, έν Αθήναις 1950, σ. 184.

[22] Ρωμ. 9, 5.

[23] Δαν. 9, 22-27.

[24] Έλλήνων Χριστώνυμη Δόξα, ένθ' άνωτ., σσ. 43-44, 47-51, 53-60.

[25] Πράξ. 1, 6.

[26] Ίω. 18, 36.

[27] ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Τά πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιῶν. Τά σκοτεινά σχέδια τῶν Σιωνιστῶν πῶς ἐξελίσσονται σήμερα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 2003, Πρωτόκολλο ΙΖ΄, σ. 119.

[28] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΚΓ΄, σ. 149.

[29] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΚΔ΄, σσ. 153-154.

[30] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΕ΄, σ. 101.

[31] Περιοδικό «Πυθαγόρας», τεύχος 1, Ἰανουάριος 1930.

[32] ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ὁ Οἰκουμενισμός χωρὶς μάσκα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήναι 1988, σσ. 40-48.

[33] Τοῦ ἰδίου, *Τά πρωτόκολλα...*, ἐνθ'άνωτ., Πρωτόκολλο Α΄, σσ. 12-13.

[34] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΔ΄, σ. 95.

[35] Ὁ. π., Πρωτόκολλο ΙΖ΄, σ. 119.

[36] Τοῦ ἰδίου, *Ὁ Οἰκουμενισμός...*, σσ. 107-108.